

повиквалъ бащитѣ. И Славко остана въ кѣщи съ баба Стана да му разправя приказки. Но тя нищо не му разправи, а само го галѣше по русата главичка и думаше: „охъ, миленцето! охъ, миленцето! остана и то безъ време сираче.“

Отъ тогава майка му наведе глава, и Славко не видѣ, какъ студѣтъ влѣзе въ тѣхната кѣща, и какъ коминѣтъ почна да не пропуща дима.

Очитѣ на Славка се напѣлниха изеднажъ съ сълзи. Той стисна клепачи, подсмъркна, и сълзитѣ потекоха по бузитѣ му. Стори му се, че този пѣтъ тѣ не идѣха отъ дима, но самъ не можа да разбере, отде сж. Когато избърса съ ржавъ лицето си и се обърна, майка му бѣше влѣзла въ стаята. Тя нищо не му рече. Не ѝ продума и Славко, а само се поотдрѣпна настрана да сложи товара си на огнището. Шумата запрѣщѣ въ единъ мигъ, зазѣзгаха снѣжинкитѣ по нея, и нѣкаква влага, вмѣсто топлина, се понесе околорѣсть.

— Славко, гладенъ ли си?

Той кимна мѣлчаливо съ глава.

Майка му сложи студенъ хошавецъ отъ дрѣнки, и тѣ седнаха да вечерятъ, безъ да си продуматъ. Само единъ пѣтъ Славко попита майка си, безъ да я погледне:

— Мамо, нали тая нощъ ще се роди Христосчо?

Тя не му каза нищо, а се наведе още по-низко надъ паницата съ хошава.

Така мѣлчаливо си легнаха и се завиха съ изтърканата рогозка. Но презъ нощъта стана чудо. Вратата се откряна тихо, прокрадна се на прѣсти единъ дѣдо съ дѣлгъ бѣлъ кожухъ и още по-дѣлга бѣла брада и се спрѣ тѣкмо надъ Славковитѣ цѣрвулки. Славко, поотворилъ очички, само следѣше, какво ще направи дѣдото, и едвамъ, едвамъ дишаше. А той бърка въ торбата си и вади, вади... Че какво ли не извади той? После се измъкна пакъ тѣй на прѣсти и придрѣпна вратата. Славко това и чакаше. Той прехвърли чергата и скочи. Боже, колко хубави работи и все за ядене му донесълъ дѣдо Коледа! Цѣрвулките пѣлни и препѣлнени. Малко отъ сладкитѣ сж се попилѣли и отвѣнъ. И Славко грабна съ две рѣце, па залапа, залапа...